

Ens ha arribat

Un canvi electoral

Diverses i conegudes personalitats, com ara Aleix Vidal-Quadras, preparen per al 12 de novembre que ve (és a dir, un mes

després del Dia de la Raça) a Madrid un acte per exigir canvis profunds a Espanya. Un dels canvis que demanaran, que

no és nou, és remodelar l'actual sistema electoral per "evitar que es premii el vot de territoris més petits perquè una ideologia o un partit local tinguin una representació a àmbit nacional". Es pot dir amb altres paraules, però no més clar.

logia o un partit local tinguin una representació a àmbit nacional". Es pot dir amb altres paraules, però no més clar.

La columna

Narcís-Jordi Aragó

Els àngels decapitats

Al pòrtic de la catedral de Reims hi ha una escultura coneguda com *l'àngel del somriure*. L'àngel va ser decapitat pel bombardeig alemany del 1914, en els inicis de la Primera Guerra Mundial. Va romandre sense cap fins que l'any 1926 van tornar-lo a posar al seu lloc. Així ho recordava Enric Julià, amb motiu del 50è aniversari de la reconciliació entre França i Alemanya.

A la catedral de Girona també hi havia, des del 1714, una enorme figura de bronze que coronava la cúpula del campanar. L'àngel giratori, que servia de penell, tampoc no tenia cap: la llegenda diu que el va perdre per l'impacte d'una bombarda francesa durant els setges del 1808 i el 1809. Així va romandre fins que l'any 1968

Les estàtues ferides són un signe de resistència

la vella estàtua, deteriorada pel temps, va ser substituïda per una de nova amb el cap ben dret.

L'àngel decapitat de Girona és una peça cabdal de la iconografia ciutadana. Apareix en el *Josafat* de Bertrana, en una novel·la de Jaume Ministral, en un relat de Jordi Arbonés, en un poema de Sagarra, en una prosa de Tomàs Garcés... Ell ha indicat els vents, ha comptat les hores amb la campana que té als peus i ha presidit la vida quotidiana. Ferit en les batalles històriques, ha esdevingut un senyal d'identitat i de signe de resistència. Ara, el poeta Dídac Faig li ha dedicat tot un llibre: *El cant de l'àngel* (Curbet Edicions, 2010). L'autor confessa que els anys d'infantesa i de joventut van transcórrer sempre sota el seu esguard: "Jo et contemplava ardit dalt del pinacle / com un foc atiat per tots els vents." Evoca la seva figura impassible i heroica i el connecta amb els fets i situacions actuals: la revolta, l'exili, Europa, el rock, el pop, els castellers, el Barça, la parla perseguida i la somniada independència. L'àngel de Girona, com el de Reims, ho accepta tot; l'un i l'altre van ser víctimes de l'horror i ara són un emblema d'esperança.

Les guerres, que són terribles perquè maten milers de persones, encara són més execrables si decapiten els àngels protectors. Sort que ells, un cop compartit el dolor del seu poble, es mantenen dempeus per encarnar el seu desig de supervivència.

Les cares de la notícia

DICTADOR DE SÍRIA

Baixar al-Assad

Una treva retòrica

Aprofitant una festivitat de l'Islam, el dictador de Síria va prometre una treva. Curiosa treva durant la qual es produeixen desenes de morts. Al-Assad està encastellat. Una protesta que va començar pacíficament està alterant tot el mapa polític i posant fi a la vida de milers d'innocents.

PILOT MOTOCICLISTA

Marc Márquez

Una victòria treballada

Després d'una de les curses més complicades de la seva carrera, Marc Márquez ha guanyat el seu segon títol mundial, amb unes xifres mai vistes en un pilot de només 20 anys. El de Cervera té una gran carrera al davant, per poc que sàpiga conservar les qualitats que l'han dut al capdamunt del podi.

ARTISTA

Antoni Miralda

Més diàleg cultural

Antoni Miralda és ben conegut perquè sempre ha treballat pel diàleg entre cultures, per les propostes arriscades que no deixen ningú indiferent i per ser una de les persones que fa treballar més les arts estètiques. Ara participa en un projecte a la biennal xinesa que se celebra a Xangai.

PRESIDENTA D'AMICS DE L'ÒPERA

Mirna Lacambra

Cultura en temps difícils

Som en plena etapa d'ajustaments i retallades. La cultura és una de les àrees que està vivint aquesta crisi amb més duresa. Malgrat això, Amics de l'Òpera de Sabadell hi planta cara i manté la temporada. Aquests esforços seran recordats com un exemple quan passi el mal moment, que passarà.

Ara torno

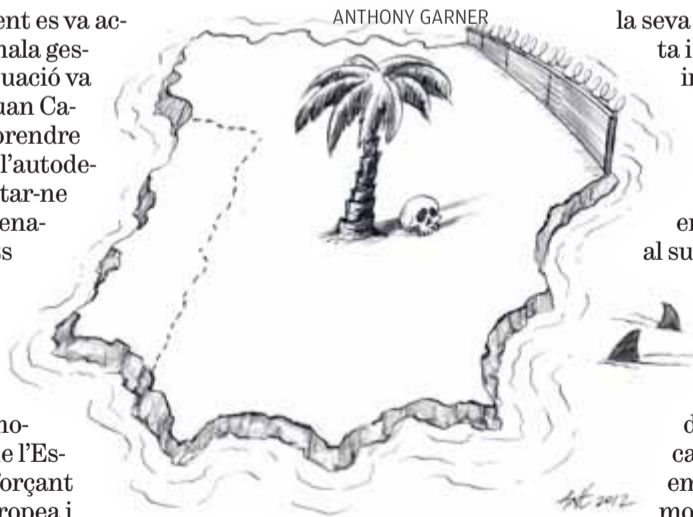
En el futur pot passar de tot

Pep Riera

Aquesta crònica d'un hipotètic futur se situa un dia com ara el d'avui de l'any 2062: "El naufragi d'una pastera a l'estret de Gibraltar i la mort dels 150 emigrants espanyols que l'atapeïen ha commocionat el món sencer. Tan sols era la primera etapa d'un llarg viatge fugint de la desesperació que els havia de dur a Uganda, la destinació on han anat a parar desenes de milers d'espanyols per trobar un futur millor. Aquesta tragèdia ha endinsat més en la depressió un país, Espanya, que no aixeca el cap des que una cadena de decisions equivocades dels seus governants el van abocar a la fallida econòmica i a una profunda crisi social. Aquest procés

de deteriorament es va accelerar per la mala gestió que de la situació va fer el govern quan Catalunya va emprendre el procés cap a l'autodeterminació. Vetar-ne la legalitat, amenaçar els dirigents catalans i, per tant, negar el pa i la sal al territori que durant segles havia estat el motor econòmic de l'Estat, va acabar forçant que la Unió Europea i les Nacions Unides intercedissin a favor que el poble de Catalunya pogués decidir el seu futur. La reacció posterior dels dirigents espanyols encara va empitjorar la situació. En represàlia, van decidir sortir de la UE i recupear la pesseta com a moneda, assegurant que seria la seva manera de sortir de la crisi

ANTHONY GARNER

eco-nòmica, però ho van acompanyar de més aïllacionisme. La principal infraestructura que van construir va ser el mur, inacabat encara, a la frontera amb Catalunya, imitant el que durant anys va separar Israel de Palestina. Per a la nova Catalunya les coses no van ser fàcils, però

la seva mentalitat oberta i la col·laboració internacional la van situar finalment dins l'Europa que funciona. Espanya, en canvi, va mirar al sud, cap a l'Àfrica subsahariana, la zona del món que s'ha desenvolupat més en les dues últimes dècades. Els 150 emigrants que han mort ofegats, però, no hi podran instal·lar els seus somnis de futur." Fi de la crònica. Sembla impossible, veritat? Sí, d'acord. Però, de tremendisme, en sabem fer tots. Ara bé, hi ha impossibles més realistes que aquest. Encara que alguns no ho vulguin veure. I no són, precisament, els que es creuen més realistes.